

רע"פ 5112/18 - מנחם פנסו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5112/18

לפני:

כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

ה המבקש:

מנחם פנסו

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסקי דין של בית המשפט המחויז מרכז-לוד בעפ"ג 38755-05-17 מיום 22.10.2017 שניית על ידי כב' הנשיא אברהם טל וככ' השופט זהבה בוסטן ונואה בכור ובעפ"ג 18-16279-01 מיום 10.6.2018 שניית על ידי כב' הנשיא אברהם טל וככ' השופטות דנה מרשק מרום ונואה בכור

תאריך הישיבה:

י"ז בשבט התשע"ט (23.1.2019)

בשם המבקש:
בשם המשיב:

עו"ד אלון קרייטי
עו"ד נילי פינקלשטיין

פסק דין

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

בקשת רשות ערעור על פסקי דין של בית המשפט המחוזי מרכז-lodבעפ"ג 17-05-38755 מיום 22.10.2017 (כב' הנשיא א' טLOCב' השופטות 2' בoston -נ' בכור) (להלן: הערעור הראשון) ובעפ"ג 18-01-16279 מיום 10.6.2018 (כב' הנשיא א' טLOCב' השופטות ד'marsk מרומו-נ' בכור) (להלן: הערעור השני).

1. נגד המבוקש הוגשו שני כתבי אישום בעבירות סמים כלהלן:

א. ת"פ 16-05-39904 הוגש לבית המשפט השלום לראשונה לציון ביום 19.5.2016 וייחס למבקר עבירה של החזקת סם מסוכן מסווג קווקאין במשקל של כ- 50 גרם שלא לצורך עצמית (לפי סעיף 7(א)+7(ג) רישא לפיקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפיקודה)). בಗין ההליכים בתיק זה היה המבוקש עוצר בפיקוח אלקטרוני (להלן: התיק הראשון).

ב. ת"פ 16-10-40965 הוגש לבית משפט השלום לראשונה לציון ביום 30.10.2016 וייחס למבקר עבירות של גידול סם מסוכן (לפי סעיף 6 לפיקודה + סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)); החזקת סמים שלא לצורך עצמית (לפי סעיף 7(א)+7(ג) רישא לפיקודה); והפרת הוראה חוקית(לפי סעיף 287(א) לחוק). העבירות כאן נועברו על ידי המבוקש תוך כדי מעצרו בפיקוח אלקטרוני כאמור לעול(להלן: התיק השני).

התיק הראשון והתיק השני הenthalו במקביל בבית משפט השלום לראשונה לציון בפני שני מותבים שונים.

2. ביום 5.4.2017 נגזר דין של המבוקש בתיק הראשון ל- 38 חודשים מאסר לריצוי בפועל.

ביום 6.4.2017 (יום לאחר מתן גזר הדין בתיק הראשון), נגזר דין של המבוקש בתיק השני ל- 22 חודשים מאסר בפועל. בגין טעות שנגמרה בעיטה של המשיבה, שלא עדכנה את בית המשפט בקיומו של גזר הדין בתיק הראשון, לא פירט בית המשפט את אופן נשיאת עונש המאסר שהוטל בתיק השני. בנסיבות האמורות חלה הוראת סעיף 45(ב) לחוק, לפיה עונש המאסר בתיק השני יחփוף לעונש המאסר בתיק הראשון.

3. לאחר שהמשיבה גילתה את הטעות שנ犯לה וסבירה כי התוצאה העונשית הכלולת, לפיה חפיפת 22 חודשים מאסר שהוטלו בתיק השני מביאה לתוצאה עונשית שאינה הולמת את חומרת המעשים, הגישה ביום 18.5.2017 את הערעור הראשון, בו התקבשה ערכאת הערעור להורות על צבירת העונשים ו/או לחלופין החזרת הדיון לבית משפט השלום לגזירת הדין מחדש.

4. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה בערעור הראשון. לאחר ש核实 את מכלול השיקולים והאינטרסים החליט לבטל את גזר הדין ולהשיב את הדיון בו לערכאה דלמטה.

5. ביום 4.1.2018 גזר בית משפט השלום לראשונה לצוין את דינו של המבוקש מחדש, כר' שמותר 22 חודשים המאסר בפועל שהוטלו גופו ויתרתם במצטבר. בית המשפט נימק את מסקנות העונשיות בכך שփיפה מלאה של העונשים לא מביאה לכלל ביטוי עונשי את משמעות העבירות החמורות בגין הורשע בתיק השני.

6. על גזר דין של בית משפט השלום הוגש העורעו השני לבית המשפט המחוזי מחוז מרכז-לוד. בית המשפט המחוזי דחה את העורע והקבע כי המדינה המשפטית אינה אמורה להשתנות "מקום בו התרעה לא הייתה מודעת לקיומו של גזר דין נוסף בעניינו של המערע, לא הפנתה את תשומת לבו של בית המשפט קמא לך, ונמצא שיצא חוטא נשכר לא כל שכן מקום בו להתנהלות התרעה ניתן ביטוי הולם בגין הדין המשלים על ידי חפיפת חלקו של עונש המאסר למאסר הנוכחי". לsicום נקבע, כי התוצאה העונשית סבירה ומואצת אינה מצדיקה הטעבות. עוד נקבע, כי "חשיבותו של בא כוח המערע, כמו של המאשימה, היתה להאריך את תשומת לבו של בית המשפט קמא לכל נסיבה רלוונטיות שנעלמה מעוניינו טרם מתן גזר הדין".

7. בבקשת רשות העורע מיקד בא כוח המבוקש את טיעונו בדברי בית המשפט באשר להתנהלות הצדדים ובמיוחד לעניין חובתו של סניגור לגלות לפני בית המשפט, בגין לאינטנס של להקו, דבר קיומו של גזר הדין הראשון שהוטל על המבוקש. עוד נטען, כי גזר דין חדש של המבוקש תוך חפיפת 5 חודשים מאסר בלבד וציבורית יתרתו הביאו להחמרה בעונשה. עוד נטען כי בהתחשב מכלול הנסיבות ראוי היה לחפות את מלא תקופת המאסר בתיק השני לזו שהוטלה בתיק הראשון.

להשלמת התמונה נציין כי הסגנoria הצבורית ביקשה להציג לבקשת רשות העורע כיצד בית המשפט שאלת אותה מעלה בא כוח המבוקש, אשר ליחס בין חובת הסניגור כלפי להקו לחובתו כלפי בית המשפט.

המשיבה התנגדה לממן רשות ערעור. לדידה, השאלה אותה מציב בא כוח המבוקש במקודם בקשה חרף היבטיה העקרוניים אינה נדרשת להכרעה ממשלא הייתה לה השלכה על עניינו של המבוקש לפניינו. מטעם זה התנגדה לצירופה של הסגנoria הצבורית להליךovid ביבט המשפט. עוד צינה, כי חרף ביקורתו של בית המשפט המחוזי כלפי הצדדים ודבוריו באשר לחובותיהם של המציגים משני צדי המתรส כלפי בית המשפט "הצדקה להחזרת הדיון בבית משפט השלום לגזרת הדין מחדש של 'עובדת חשובה ומהותית'", קרי, אי הבאת העובדה בדבר קיומו של גזר דין בתיק הראשון לדעת בית המשפט.

8. לאחר שמענו את טיעוני בא כוח הצדדים בעל פה החלטו שלא לצרף את הסגנoria הצבורית להליךovid בית המשפט ולא ליתן רשות ערעור, ננק:

הטענה המשפטית אותה הציג בא כוח המבוקש הינה שאלת חובת הנאמנות של סניגור כלפי להקו מחד ומайдן חובת הסניגור רקציין בית המשפט כלפי בית המשפט. אמנם יש בטענה היבטים עקרוניים הרואים להכרעה, אך נראה כי בנסיבות עניינו של המבוקש הדבר אינו נדרש. משכך, שאלה זו תמתין לעת מצוא.

מרקראית פסק דין של בית המשפט המחוזי בערעור הראשון עולה כי השאלה שעמדה להכרעה הייתה שאלת השפעת הטועות על גזר דין של בית משפט השלום, ולא מי היה אחראי לגרימת הטועות. בלשון בית המשפט המחוזי

"הסוגיה בסיס הערעור שבפניו עניינה נפקותו של גזר דין שנייתן תוך שנעלמה מעיניה של הערכתה הדינית העובדה כי המשיבណם יום קודם לכך למאסר ממושך של 38 חודשים אחר בתיוק, וכפועל יוצא – גם היקף חובת סגנון לחשוף את המידע שברשותו בבית המשפט בנסיבות אלה, ומונעת הטיעתו".

אף שבית המשפט המחויז נדרש בפסק דין, ולטעמו מעבר לנדרש, לשאלת חובה הסגנון ורשות התביעה, הוא הכריע את סוגיות הטעות לגופה והחליט כדלקמן: "משכלהנו בכבוד ראש השיקולים ואת מכלול האינטרסים ובמכלול זה אינטראס המשיב לצד האינטרס הציבורי ורשותות התביעה, הגענו לככל מסקנה כי מן הצדק לתקן את הפגם, לבטל את גזר הדין ולהשיב את הדיון לערכאה דלמטה". במיללים אחרות, משנפלה טעות יש לתקן מהאינטראס הציבורי מחייב את תיקונה ואין כל משמעות לשאלת מי מהצדדים היה אחראי לה. הנמקתו ומסקנותו של בית המשפט המחויז מקובלות עליינו. שכלנו את טענת המבקש כי עונשו הוחמר בעקבות הטעות ולא מצאנו בה ממש. העונש הכלול שעל המבקש לשאת בו כתוצאה מהרשעתו וגזרת דיןינו בשני תיקי סמים חמורים אינם סוטה ממדיניות הענישה הנוגנת והמקובלת ואין מצדיק התרבות, לבטח שלא במסגרת גלגול שלישי.

.9. אי לכך לא מצאנו מקום ליתן רשות ערעור. הבקשה נדחתה.

ניתנו היום, כ"הבשבטהתשע"ט (31.1.2019).

שׁוֹפְט

שׁוֹפְט

שׁוֹפְט